

NGUYỄN ĐÌNH TOÀN

-1936-2023-

*"Mai tôi đi như máu chảy ngoài tim Xin khẩn nguyện cả mọi
phương tâm hướng,
Cho quê hương u mê ngày thức tỉnh. Dù đi xa có chết cũng vui
mình"*

.....

Tuy vậy cứ an tâm đi em. Cuộc đời tự nó rất giản dị. “Trời sẽ tối tiếc thương rồi sẽ hết. Và dấu giày mai sẽ lá sương che” Từ nhiều năm trước tôi vẫn thích câu thơ của Nguyễn Đình Toàn. Em thấy đó, có gì rắc rối đâu, cái cỏi quạnh hiu này. Ngày đến rồi ngày đi, đêm tới. Và bóng tối sẽ trùm lên tất cả. Những dấu yêu, những ghét bỏ. Những đợi chờ cũng như những lỗi hẹn. Những khuôn mặt thân quen, những bóng hình xa lạ. Mặt đất này vẫn là nơi để người ta đến rồi đi. Cuộc đời này vẫn là chốn để người ta tụ họp rồi ly tán. Tất cả sẽ mòn phai dần dần như dấu giày đã qua đây một ngày nào, sương sẽ cuốn đi từng lớp mỏng và lá sẽ lấp lên từng chiếc một. Con đường trước mặt cũng chỉ là một dãy mây trôi, ngã rẽ là những khúc quanh vô định, lời hứa hẹn chỉ là cơn gió thoảng và ước mơ cũng chỉ là những an ủi ngậm ngùi. Tất cả sẽ biến mất kể cả sắt son tưởng là thắm thiết, kể cả đá vàng đã tưởng là bền chặt.

Trời sẽ tối ! Có thời gian nào không trôi đâu em. Có dấu vết nào còn mãi đâu em. Những tiếc thương, đọng lại như vệt sương hờ trên ngọn cỏ, cũng sẽ tan trong một phút một giây. Người ta náo nức gặp gỡ. Người ta rạo rức chia tay. Một tháng. Một năm. Rồi tất cả sẽ trở lại bình thường, rất bình thường. Cái mặt hồ im lìm chợt xao động vì một chiếc lá rơi sẽ trở lại im lìm như đã tự trăm năm. Mọi người sẽ trở lại với nếp sống thường nhật, với trách nhiệm bổn phận. Mọi người sẽ trở lại với văn phòng, với xưởng thợ, với tiệm buôn, với công việc của một người vợ, một người mẹ, một người chồng, một người cha. Người ta sẽ bận tíu tít với chợ búa, với đồng tiền kiếm được hay mất đi, với ngôi nhà mới tậu, với chức vụ mới thăng, với việc làm mới mất

...

Vậy đó em, trái đất vẫn tiếp tục quay đều cái vòng quay của nó. Một năm mười hai tháng. Một tháng ba mươi ngày. Một ngày hai mươi bốn giờ. Mùa hè đã qua. Mùa thu đang tới. Và mùa đông sẽ chực chờ trước cửa. Những người sắp tới, sẽ tới. Những người sắp đi, sẽ bỏ đi.

Tất cả cũng chỉ là những người khách vô tình trong cuộc tuần hành miên man của vũ trụ.

Và chúng ta, chúng ta cũng chỉ là những sơ sẩy của một toan tính định mệnh.

Em đừng khóc, đừng buồn đừng nhìn nữa
Cứ cúi đầu, cứ thế rời ra đi
Trời sẽ tối, tiếc thương rồi sẽ hết
Và dấu giày, mai sẽ lá sương che (*)

Vâng, những tiếc thương rồi sẽ hết.

Và tôi, và em, và dấu giày trở lại, một mai sẽ chỉ còn là một vết sương che .

Bóng tối sẽ trùm lên tất cả.

Những tiếc thương rồi sẽ hết.

Những tiếc thương sẽ hết.

Cao vị khanh

* trích LỜI TRẦN TÌNH CỦA NGƯỜI THẦY CŨ

KHI EM VỀ

Quê mẹ đầy ưu phiền nhiều quá lắm
Hàng cau già mo thương bẹ quắt queo
Anh nằm đếm những ngày rồi những tháng
Đi qua dần khi nước mắt buông theo

Kỷ niệm cũ vẫn còn nguyên vẹn đó
Trời tháng giêng, tháng bảy buồn như nhau
Gió vẫn thơm mùi hoa bưởi hoa ngâu
Rồi Tết đến, rồi lòng anh nhớ quá

Khi em về bước chân chùng xa lạ
Và cỏ hoa tất cả đã lắng im
Giấc ngủ ấy một đời anh ao ước
Từ máu mình hoài rứt khỏi đường tim

Em đừng khóc, đừng buồn, đừng nhìn nữa
Cứ cúi đầu, cứ thế rời ra đi
Trời sẽ tối, tiếc thương rồi sẽ hết
Và dấu giày mai sẽ lá sương che

nguyễn đình hàn